

Marii vieții

Florinpaun

Iubito,
ăst drum, l-om lua și noi,
cu mâinile în buzunare,
ca toți prin zdrențuitul roi,
urcând stele căzătoare.

Cum unul după altul, le-om călca,
Făclia noastră, lăsa-om să se gate.
Pe-acel pat îngust, cu margini late,
Din care gând lipsim, îl vom culca.

Și de-atunci, strigați pe nume,
Transparenti și scurți prin lume,
Săraci `om fi, târzii cât osteniți,
Să ne mai ivim și goi și dăruiți.

Vom împărți aceeași casă,
Și singuri îi vom trece pragul.
Un scaun fi-va dar la masă,
Și un cânt, gonindu-și dragul.

Căci imitând nimicul vieții,
Să fim cum sloiurile gheții,
Frângând și creanga joasă,
De-a fi și putredă și roasă.